

Det danske pigespejderkorps

Nr. 1

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af

Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør Ella Breinholt
Iversen, Gartnervænget 3,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Ruth Vallentin,
Nete Gemark og en
patrulje bladlus.

Administration og ekspedition:
Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. O.
Enkeltabonnement (se
bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri,
Odense.

Bidrag til „Pigespejderne“
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

Desværre bliver det nødvendigt at minde om, at der ikke i „Pigespejderne“ kan optages indlæg, som er anonyme. Et hvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at kunne finde optagelse. Anonyme indlæg går lukket i papirkurven.

INDHOLD Nr. 1 1966

Kære læsere!	2
Spejderhjælpen 1965	2
Livet er ingen halvdagsplads	3
Landslotteri	4
Tovværkshusflid	8
Månedens tur	8
Indbydelse til stor konkurrence	9
Patruljehjørnet	10
„Tapto“ på andre sprog	10
Patrulje-Stafetten	11
„Pigespejderne“ 1966	11
Det praktiske hjørne	11
Fællesnordisk artikel	12
I og trafikken	13
Bulle beretter	14
Nye huse indviet i Broager og Næstved	15
Småatterier	16
Resultatet af den sidste „spejdertælling“	17
Hilsen fra spejderchefen	18
Frimærke-snak	18
Postbox	18
Tinka	18
Det stod i avisen	19
Læsehesten	19

Kære læsere!

Så tager vi hul på et nyt bladår — et nyt år, som vi ikke ved så forfærdelig meget om, men et år, om hvilket vi håber, at det måtte blive rigt på gode oplevelser og blive et år, hvor „Pigespejderne“ bliver i stand til ikke blot at efterkomme jeres ønsker, men også bibringe jer impulser i det daglige arbejde i patruljer, troppe og grupper.

Med et nyt bladår følger også en ny forside på „Pidespejderne“. Har I set rigtig godt på årets forside? Det er Thora Lund, der har lavet den.

Har I set, hvordan dens mange brudstykker samles til en helhed. Nogen vil måske sige, at det er farven, der samler den.

Nuvel, som forsiden på 1966-bladene er brudstykker, der samler sig til en helhed, sådan er også vore hverdage brudstykker af en helhed — livet. Det, der binder vore hverdage sammen til en helhed, er den „farve“, vi har valgt os. „Farven“ kan være de livsbetingelser og mål, vi har sat os, og den kan være det sind, hvormed vi yder og modtager tilværelsens tilskikkelser i.

Også vort spejderliv lever vi — mere eller mindre — brudstykkevis, men det, der gerne skulle samle vort spejderliv til en helhed, er de idealer, B.-P. gav os gennem lov og løfte. Og som farven på forsiden fra gang til gang vil være en positiv og frisk farve, sådan skulle også vi gerne evne at leve op til vore idealer på en frisk og positiv måde.

Med ønsket om, at det vil lykkes for os, siger vi *velkommen til 1966!* Ella.

Helt i toppen

Det er svært moderne for tiden at bruge udtrykket, „Det er i toppen“ eller andre ordsamningsætninger med ordet „top“. Når ordet kommer frem nu, er det, fordi vi gerne vil bruge et populært udtryk til at beskrive resultatet af Spejderhjælpen i 1965 med.

Vi nåede nemlig „toppen“ i år, — og slog alle hidtil satte rekorder for Spejderhjælpen. Det Danske Pigespejderkorps indarbejdede nemlig:

193.824,43 kr.

Det er et meget større tal end i 1964, hvor vi nåede op på 166.597 kr. Det viser, at vi, når vi rigtig tager fat, har mulighed for at nå et fint resultat.

Der blev i øvrigt også af de andre ungdomskorps efter nylig opgørelse indsamlet meget store beløb. KFUK-spejderne indsamlede således 183.052,85 kr., medens Det danske Spejderkorps indarbejdede 142.909,44 kr., og KFUM-spejderne 83.242,09 kr.

Lægger vi disse beløb sammen nåede vi i alt: 603.028,81 kr. eller adskillige hundrede kroner over sidste års samlede resultat. Vi er lige ved at gætte på, at I sætter jer millionen som mål for næste Spejderhjælp!

LIVET ER INGEN HALVDAGSPLADS

*Borgmester Flemming Jensens nytårstale
ved 6 ungdomsorganisationers nytårsparade
i Taastrup søndag den 2. januar 1966:*

Man kan ikke give sig hen for en stor sag, hvis man vil gøre det som en halvdagsplads — ordene er Winston Churchills, den store statsmand, som døde i det år, vi nu har forladt. Vi har vist ganske godt af at tage netop disse ord frem og betragte dem lidt nøjere.

Vi er alle glade for, at vi lever i et land, der ikke vil tåle, at nogen lider nød, at vi er enige om at sørge for de gamle, hjælpe de unge, se til, at enhver kan få en uddannelse, hun eller han egner sig til. Vi arbejder for, at ingen evner skal gå til spilde, for vort land er så lille, at vi ikke har råd til det. Vi har brug for hinanden, og vort land har brug for hver enestes arbejde og indsats. Sammen lever vi i en verden, der er blevet så lille, at jeres og mit arbejde, jeres og min måde at tænke på, kan få betydning for mennesker over den hele jord. Det ved vi — det indskræpes i skolerne og i de korps, som i dag er samlet til parade.

Men lever I og jeg op til det hver dag?

Vi ønsker alle de bedst mulige ydre kår, og det er kun rimeligt. Vi vil et Danmark, ja, en verden, uden kriser og uden nød. Og det skal siges, at det offentlige — og det er os alle — søger at gribe ind på den ene og den anden måde for at skabe et sådant samfund. Vi er her i Danmark nået langt, ja, jeg har vist lov at sige, at vi også i vor egen kommune er godt på vej med at hjælpe og støtte også jer, som bærer uniform, der forpligter.

Forpligter — det var et ord, vi ikke hører nær så meget som ordene om, hvad vi kan forlange. Der er noget, som hedder vor ret, men der er sandelig også noget, der hedder vor pligt. Jeg kan ikke

stå her og fortælle hver enkelt, hvilken pligt hun eller han har. I ved det forøvrigt også selv, ellers kom I ikke her i uniform, der jo i sig selv må være udtryk for nogle ideer, idealer, I er forpligtede overfor.

Selv er jeg ikke blandt dem, der evig og altid har veråb over vor ungdom, men mon jeg ikke ved en nytårsparade har lov at sige, at vi ikke i vor rimelige kamp for at skabe bedre økonomiske kår for os alle, at vi ikke for alt det ydre må glemme, at der skal være en idé bag det hele. Hele vor fremgang har ingen betydning, hvis ikke den fortæller jer og mig noget om en idé, som har skabt den baggrund, vi i dag lever på — hvis vi tror at kunne leve kun på vore egne erfaringer, tror vi forkert. I vor forjagede tid skal vi huske, at der er en sammenhæng, at det hele hænger sammen. 1965 har præget os, selvom vi skriver 1966, men sådan er det med alle de mange, der er gået forud for os, alle dem, vi læser om i vore historiebøger, alle dem, hvis grave vi kan se, alle dem, hvis tanker ligesom slår os i møde, når vi går ind i en gammel kirke. Vi er forpligtet over for en fortid, uden hvilken vi ikke kan skabe en fremtid. Vi er forpligtet til at bygge videre på det, der er overladt os, og ikke give det videre i en ringere stand, end vi fik det.

„Det er en stor sag, og man kan ikke give sig hen for en stor sag, hvis man vil gøre det som en halvdagsplads...“

Kæmp blot videre for bedre kår, større tryghed, men kæmp også for jeres egen udvikling som mennesker, kæmp for den kæde af generationer, som gik forud for os, og for dem, som vil komme efter. Men først og sidst kæmp — lad ikke det hele komme af sig selv, livet er ingen halvdagsplads, hvis man virkelig vil leve.

Landslotteriet:

NU

skal vi alle ta' fat!

Nº 123456

- ★ Samlet gevinstsum kr. 100.000
- ★ Alle gevinster er skattefri

LANDSLOTTERI 1966

Det Danske Pigespejderkorps

Den 1. februar begynder Det Danske Pigespejderkorps' store landslotteri med en omfattende præmieliste.

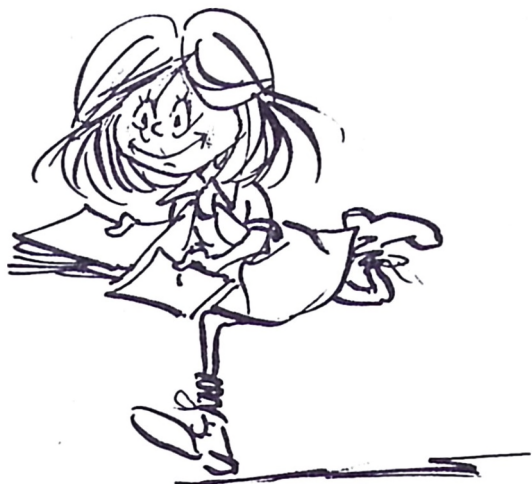
500.000 lodsedler er klar til at blive solgt – *med din hjælp.*

500.000 lodsedler à 1 krone —

men da vi er ca. 22.000 medlemmer i korpset, skal vi kun sælge 20–23 hver for at få udsolgt.

Har du fået de lodsedler, *du* helst skal sælge, af din tropsfører? Ellers må du skynde dig at hente dem, for det er *nu*, vi skal se, hvilke troppe i Danmark, der har de mest energiske spejdere, der sælger de fleste lodsedler i landslotteriet og vinder de præmier, der er udlovet for godt salg.

Send bud til korpskontoret efter flere!

I decembernummeret af „Pigespejderne“ skrev vi om lotteriet; men det er snart så længe siden, så derfor må vi hellere igen fortælle, at der er udlovet præmier for hurtigt og godt salg og rettidig aflevering af pengene.

Der bliver trukket lod om:

1 patruljetelt med underlag

og

10 gavekort til depotet à 150 kr.

mellem alle de *tropper*, der har udsolgt de først tilsendte lodsedler og sendt pengene for disse til korpskontoret inden den 21. februar 1966.

Men da vi må sælge lodsedler lige til den 29. marts, så håber vi, at I alle er blevet så ivrige til at sælge, at I beder jeres tropsfører om at sende bud til korpskontoret efter flere, så I kan være med i kapløbet om at vinde de sidste 2 præmier, der uddeles, når lotteriet er afsluttet. Da får nemlig de 2 tropper, der har solgt allerflest lodsedler pr. spejder i troppen, hver

1 patruljetelt med underlag.

Det er da en nem måde at få et telt på!

Blandt de *blåmejseflokke*, der sælger deres lodsedler inden den 21. februar, trækkes lod om

10 præmier à 100 kr.,

og de to flokke, der sælger allerflest, får hver 150 kr.

Seniorspejderne har vi heller ikke glemt. Blandt de grupper, der fra korpskontoret har fået tilsendt lodsedler direkte, og som sælger og afregner inden den 21. februar, trækkes lod om 100 kr.

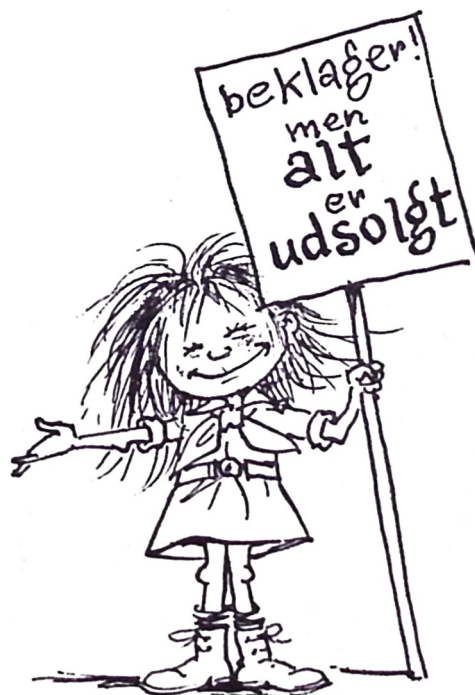
Alle andre seniorspejdere sælger for deres trop og tælles derfor med, når gennemsnittallet til sidst regnes ud.

Vi har også tidligere fortalt, at af den krone, som lodsedlen koster, får din tropskasse de 20 øre, og det kan jo blive til ikke så få penge, hvis alle i troppen sælger mange lodsedler. Måske kan I på denne måde nå at sælge til et telt eller en anden god ting til tropsudstyret, inden I skal i sommerlejr.

Og så ta'r vi fat. Vi gør alle vort bedste. Mon vi får udsolgt?

Venlig hilsen fra

Lotteriudvalget.

Mon vi får udsolgt?

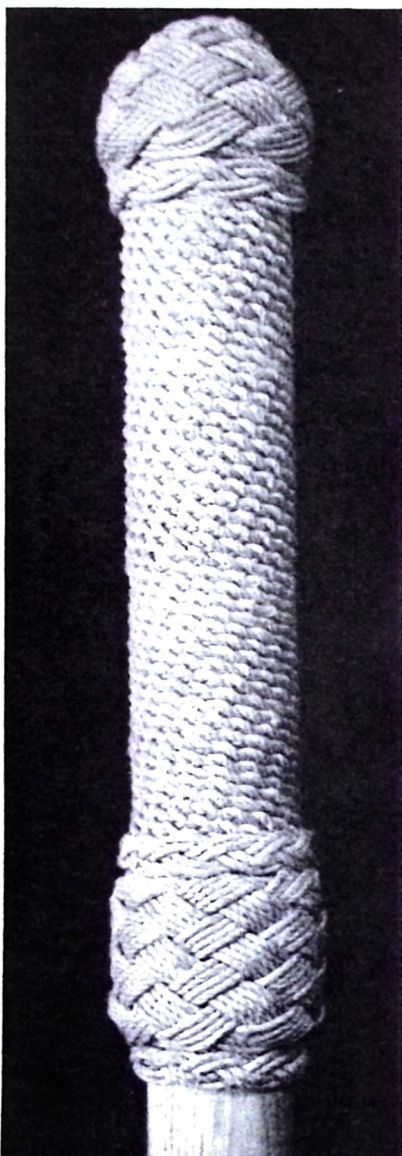

Fig. 1. Et okseskaf, knivskaf, eller hvad man måtte ønske, kan klædes på denne måde med rundtørnskatning, hvis påbegyndelse og afslutning er skjult under tyrkerknob. Det giver arbejdet et mere fuldendt indtryk. Ved rundtørnskatning behøver man ikke at arbejde med længere garn end et par meter, da tilsætning af nyt garn nemt kan udføres usynligt.

Tovværkshusflid

med Niels Næve ©

Rundtørns-katning

Først lidt om katning i almindelighed

Katning er fællesbetegnelse for klædning af genstande med garn eller tyndt tovværk. Blandt sofolk har katningen især været knyttet til at give svært tovværk en pyntelig tilspidsning. Denne form for tovværksarbejde har imidlertid talrige andre dekorative muligheder. Vi vil begynde med at omtale den enkleste og nemmeste form for katning:

Rundtørns-katning

Denne katning er hurtig og nem at udføre og giver et smukt og regelmæssigt mønster. Den udføres med et enkelt garn og en sækkenål af passende tykkelse.

Påbegyndelsen sker normalt ved at splejse et øje på garnets ene ende. Der tages med garnet en rundtørn helt omkring den genstand, der skal klædes, og garnets anden ende trækkes med nålen gennem øjet.

Kan man ikke splejse, må man til fastgøring af denne første rundtørn benytte et knob.

Når man har lagt denne første garnring omkring genstanden, begynder man at tage rundtørner med re-

gelæssige mellemrum omkring ringen. Rundtørnerne må ikke ligge for tæt. Efter at være nået en omgang rundt fortsættes i næste omgang (og de følgende omgange) med at tage rundtørner gennem nederste bugt af den række rundtørner, som ligger ovenfor.

Overhånds rundtørns-katning

Ved syning fra oven nedad som vist på fig. 2 til venstre og i midten, vil højrehåndede arbejde bedst fra højre mod venstre, idet der regelmæssigt tages rundtørner fra oven og nedad gennem bugterne på den sidst lagte omgang rundtørner.

Underhånds rundtørns-katning

Fig. 2 til højre viser, hvorledes rundtørnerne kan tages nedefra opad, hvilket giver lidt forskel i struktur. Mønsteret kommer til at ligge smukt og regelmæssigt, men det kan trække sig meget fast. Derfor må tørnerne ikke stramme for hårdt.

Denne katning er lidt langsommere at udføre end overhånds-rundtørns-katning. Garnet er tilbøjelig til at sno sig op, og derfor skal der drejes en torn ind i garnet ved hvert indstik.

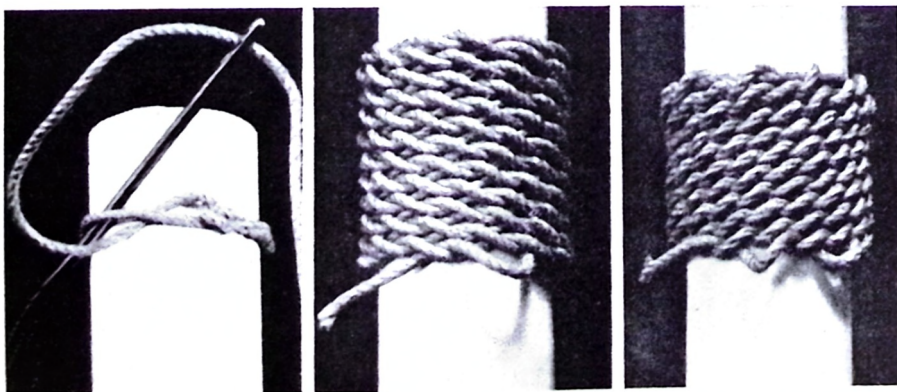

Fig. 2. Til venstre ser man påbegyndelse af katning med et splejset øje på garnets ene ende. Med garnet er taget en rundtørn helt omkring den genstand, der skal klædes, og garnets anden tamp er trukket gennem øjet. Ved hjælp af nålen lægges nu rundtørner omkring det første garn. Billedet i midten viser fortsættelse af overhånds rundtørner gennem bugterne i den foregående række rundtørner. Til højre vises garnets føring i underhånds rundtørnskatning.

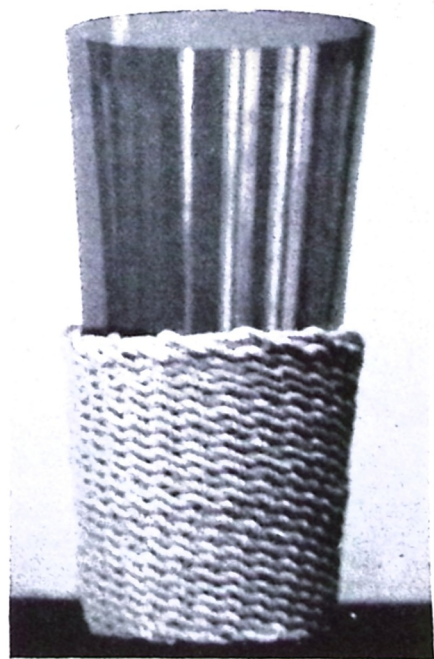
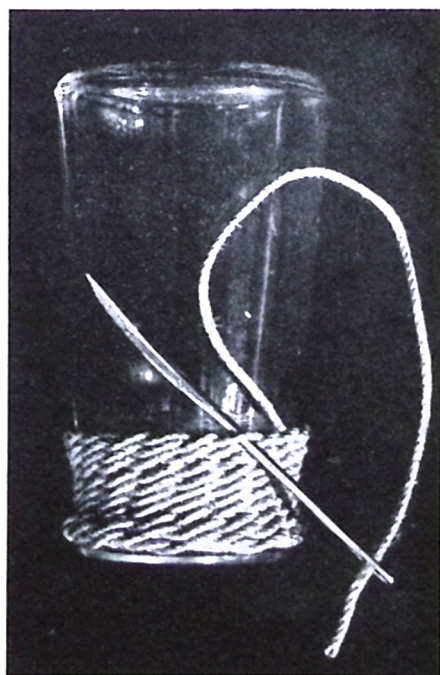
Fig. 3. Forhenværende silde- og syltetojsglas dekorerer med rundtørnskatning og benyttes som blomstervaser. Vasen i midten er klædt med underhånds rundtørnskatning. Den rent koniske form på denne vase bevirker, at katningen får tendens til at glide opad og kommer til at ligge meget fast.

De to lave vaser er klædt med overhånds rundtørnskatning. Rundtørnskatning er knap så godt egnet til denne buttete form, fordi katningen har tendens til at glide til hver side fra det tykkeste sted.

Fig. 4. Overhånds rundtørnskatning udført fra venstre mod højre vil få samme struktur som underhånds katning udført fra højre mod venstre. Med nogen øvelse kan man arbejde med garn op til en halv snes meters længde, men da der må drejes torner ud af garnet, hver gang man har taget en halv snes sting, betaler det sig bedre at arbejde med kortere længder garn.

Fig. 5 (til højre). Dekorativ og beskyttende manchette til toddyglas. Under arbejdets udførelse vil katningen hele tiden have tilbøjelighed til at glide ned ad dette glatte, koniske glas. Det kan modvirkes ved hjælp af nogle hjælpegarn op omkring glassets øverste kant. Normalt udføres katning bedst med utjæret hampegarn, som kan fås i forskellige tykkelser. Denne manchette er dog fremstillet af hvidt bomuldsgarn, og manchetten kan aftages og vaskes.

Tur hver søndag - eller snak om „safari“ i „Afrika“

„Divisionsadjutant og Patruljefører Elisabeth Høygaard-Nielsen af 2. By Trop, har nu tre Gange vundet Vandrepræmien i Konkurrencen om den bedste Pigespejder, hvorfor Præmien er blevet hendes Ejendom“ — sådan skrives der i „Pigespejderne“s juni-nummer i 1918.

Giver det jer en lille anelse om, hvordan Det Danske Pigespejderkorps har udviklet sig i årenes løb? For 47½ år siden var korpset ikke større end man kunne udvælge sig korpsets dygtigste spejder!

I samme nummer af „Pigespejderne“ skrives videre om den dygtige pige, at hun har lavet en „rapportopgave“ over emnet: „Hvorledes vil du starte en trop eller patrulje i en provinsby eller på landet, hvor spejderbevægelsen er ukendt?“.

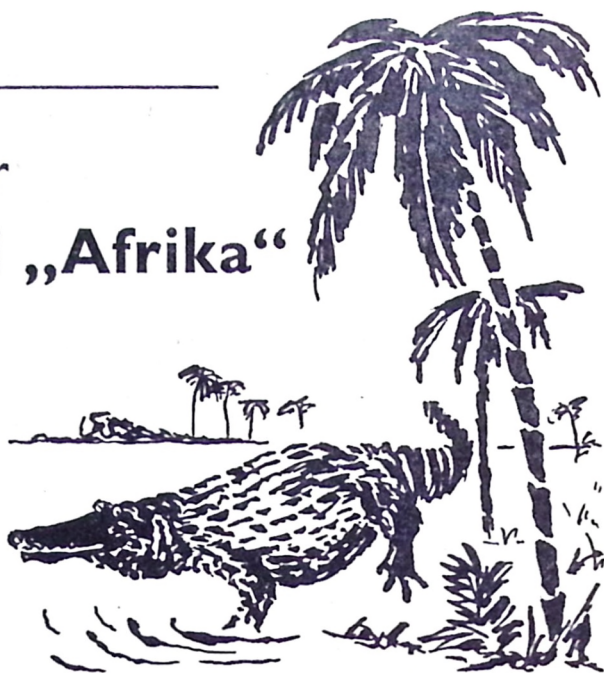
Elisabeth Høygaard-Nielsen skriver i sin besvarelse, at hun vil henvende sig til provinsbyens aviser og fortælle om spejdersporten og så lave en patrulje på 8 „pigeboørn“ fra 14—16 år, og senere optage spejdere fra 12 år.

„Når jeg har samlet 8 pigeboørn, begynder møder og ture. Der holdes 1 patruljemøde hver uge, 1 husflidsmøde hver anden uge og tur hver søndag, kun en frisdag om måneden“. Elisabeth beskriver videre, hvordan hun vil holde det første møde og forlange, at spejderne skal være „rekrutter“ til 1. april og inden 1. juni have bestået II. kl.s eksamen og inden 1. september I. kl.s eksamen. (Hvis vi ikke helt i dag skal blegne af mindreværdsfølelser må vi sandelig håbe, at kravene til prøverne er ændret siden).

Læste I bemærkningen „Tur hver søndag, kun en frisdag om måneden“? — Kan I leve op til den bemærkning i jeres patrulje? Jeg tør næsten svare „nej“ på jeres vegne.

Har I været på tur i januar? — Jeg er næsten sikker på, at der sidder temmelig mange patruljer rundt omkring i landet, som foretrak at hygge sig indendøre i januar-kulden. Men hvorfor så ikke vove sig ud i februar-vejret, — bare en enkelt søndag.

Sidste år var vi på en tur i februar, og vi syntes selv, at vi havde en sjov tur. Nu skal I høre, hvad vi bedrev. Turen hed „Safari til Afrika“. Vi fik udleveret et kort, der var tegnet ligesom et Europa-kort, men vejene på det var de her værende veje. Et sted på kortet var benævnt „Cairo“ og herfra udgik Safari-turen. Mens vi skyndte

os ned gennem „Egypten“ (langs en markvej), fik vi at vide, at vi snart skulle forcere Nilen. Da vi nåede „Nilen“, som var et vejkryds, måtte vi vente til „krokodillerne havde spist middagsmad“, d.v.s. at vi skulle øve os i tidsbedømmelse. „Krokodillerne“ var nemlig først færdig med at spise, når der var gået to minutter. Gik vi for tidligt frem, risikerede vi at blive betragtet som retmæssig middagsmad. Da vi var kommet over „Nilen“, gik turen videre gennem „Tanzania“, og her mødte vi en negerstamme. Vi ville gerne vise dem, at vi kunne lide dem, så vi lavede små gaver til dem af de ting, vi kunne finde langs vejen, og på en mark, som vi i forvejen havde fået lov til at være på, skulle vi opføre en selvkomponeret „glædesdans“ for negerhøvdingen. I kan tro, vi fik varmen derved.

På en bakketop lidt længere fremme nåede vi „Kilimanjaro“-bjerget, som vi skulle bestige med redningsreb bundet om benene. Vi fik vore venstre fødder bundet sammen. Det var ikke helt let at komme op ad en stejl bakke på den måde, og flere af os måtte da også lide den tort at glide ned igen. Fra „Kilimanjaro“-bjerget søgte vi mod vest over store marker, (vi havde tilladelse), og et sted mødte vi en „løve“, som vi måtte skyde. „Løven“ var en ballon og vore geværer og krudt var papirkugler og elastik. Løven undslap desværre. Da vi nåede vestkysten, skulle vi med et skib tilbage til Europa, men det var sejlet, så vi måtte kaste vort redningsreb efter det, så vi alligevel kunne komme med hjem til Europa.

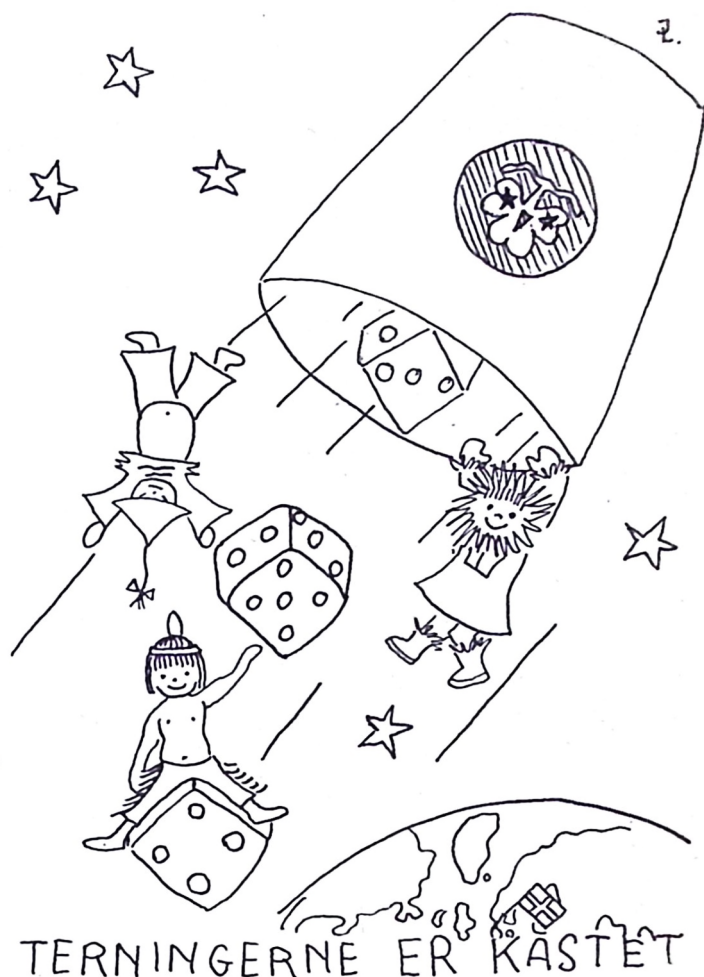
Om vi frøs — nej da. Det kommer I heller ikke til, hvis I låner idéen og drager afsted. God tur.

e-bj

Indbydelse
til stor
konkurrence!

HVEM laver det bedste spil til internationalt brug

?

Spejderliv er leg – vi leger selv, og vi laver spil for andre til at lege med, og imens lærer vi alle en masse nyttige ting.

§ 8 til „Internationalt kendskab“ beder jer om at man skal have lavet og foræret sin penneven et spil, der illustrerer Danmarks geografi, historie, skikke, plante- eller dyreliv, og

§ 5 til duelighedstegnet „Penneven“ kræver, at fremstille et internationalt spil (geografisk, botanisk eller lignende) til brug i troppen.

Lad os nu se, hvem – en enkelt spejder eller en patrulje – der fremstiller det festligste, morsomste og mest instruktive spil. Det kan altså enten være et spil, der kan bibringe vore udenlandske kamme-

rater kendskab til Danmark, eller et spil, som kan hjælpe jeres egen patrulje eller trop til at lære om verdenen og/eller det internationale spejderarbejde at kende.

Send jeres spil til undertegnede inden den 1. april 1966. De tre bedste spil vil blive præmieret.

Hvis I er villige til at forære jeres spil til den internationale afdeling til brug ved vore internationale træninger, er vi meget taknemmelige, ellers bedes I bemærke det, og så får I dem naturligvis tilbage efter bedømmelsen.

For Det Internationale Udvalg
Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Patrulje- HJØRNET

Til Thinkingday

Er det jeres patrulje, der skal pynte i tropslokalet til Thinkingday-mødet? For I holder da forhåbentlig en god stund sammen i troppen eller patruljen i anledning af Thinkingday.

Har I brug for et par små idéer til pyntning af lokalet? Her er et par.

Tennisbolde eller almindelige små gummibolde kan fungere som globus'er, hvis man trækker dem over med hvidt papir, hvorpå I tegner et verdenskort. For at boldene ikke skal trille rundt på må og få i lokaler, kan I sætte dem „fast“ i en ring. Ringen kan laves af hylstret fra en køkkenrulle eller et lignende hylster. I skærer et stykke, der er ca. 2 cm højt af hylstret. Heri kan bolden så hvile.

Verdensemblemet kan I klippe en masse af i blåt karton og sprede dem dekorativt ud over bordet, eller I kan klippe dem ud som en „kæde“ af emblemer. Tag f.eks. et stykke lyseblåt papir, der er ca. 3 cm bredt. Fold det på midten, fold igen på midten og bliv ved sådan, indtil I har foldet 6 til 8 gange, afhængigt af, hvor god en saks I har til at klippe med. Husk at I ikke må klippe emblemet helt ud, for så hænger kæden ikke sammen. I kan lade kæden „hænge sammen“ ved at lade være at klippe de to sideblade helt af, men lade spidserne af bladene være kant.

Af crepe-papir kan I også lave små spejderdukker i forskellige landes uniformer. Der har tidligere i „Pigespejderne“ været modeller af uniformen i andre lande.

Endelig har mange af jer sikkert også forskellige postkort fra andre lande, som I kan bruge som dekorativt blikfang, eller I kan lade dem indgå i en kims-konkurrence. Hvis billederne f.eks. forestiller internationalt kendte steder, kan I f.eks. have ti sådanne billeder, og så lade spejderne, efter at have set på billederne, nedskrive hvilke lande de stammer fra.

God Thinkingday.

Ingen opgave er for stor — når der hersker god vilje og godt samarbejde til at løse den. B.-P.

★

Hurtig leg

En hurtig leg, der både kan bruges, når det gælder om at lære de nordiske flag at kende, og når det drejer sig om en hurtig leg i Thinkingday-måned. Materiale: papir og farveblyanter.

Patruljeføreren morser navnet på et land, og spejderne skal herefter tegne og farvelægge landets flag. 1 point for hvert rigtigt flag.

Morsevers igen

På opfordring skal vi lige bringe „morseverset“ igen. Systemet er dette, at hver stavelse, som *ikke* har et o, er en prik. Hver stavelse med et o er en streg.

A-mor
Bon-de-fan-ger
Co-ca-co-la
Do-ven-dyr
En
Fla-min-go-æg
God-mor-gen
Hes-te-pæ-re
I-ris
Jet-mo-tor-stop
Kon-ge-mord
Li-mo-na-de
Mol-bo
Non-ne
Ord-bogs-ord
Pas-fo-to-graf
Røg-bom-be
Sti-fin-der
To
Ud-flugts-tog
Ver-dens-re-kord
Weel-on-board
Yo-gi-fod-spor
Zoo-zoo-ze-bra

„Tapto“ på andre sprog

Vidste I, at „Tapto“, som vi kender den, egentlig kommer fra Norge og derfra er vandret verden over, hvor der synges på mange forskellige sprog. I Norge hedder den „Dagen dør, skumring rår“, og bruges som hos os, som afslutning på en god spejderstund.

Hvis I i anledning af Thinkingday skulle få lyst til at stifte bekendtskab med „Tapto“ på andre sprog, så får I den her på engelsk, tysk og finsk.

Day is done, gone the sun,
from the lake, from the hills, from the sky,
All is well, safely rest,
God is night.

Durch die Nacht, tönet sacht
Unser lied, Frieden zieth durch das Land,
Alles ruht, Gottes Hand
schützt uns gut.

Ilta saa uinahtaa
Paivyto vetten ja metsien taa
tyyn ny rain, Luonas on
Herra ain.

PATRULJE-STAFETTEN

„Patruljestafetten“ er denne gang kommet til Nordjylland, hvor patruljen „Skytten“ i Skansetroppen, Norresundby, har modtaget stafetten og her giver sit bidrag:

Vi er otte spejdere i „Skytten“: Ulla - „Pols“, Henny - „Flet“, Irena - „Patron“, Inge-Merete - „Ringo“, Lis - „Oste-Hansen“, Marion - „Alfredo“, Birthe - „Vims“ og Tove - „Fido“.

Vi holder patruljemøde hver onsdag kl. 7 hos „Pols“. Vi starter med vort patruljeråb: „Skytten frem, lige på, altid mål i sigte“. — Så har vi boder, bliver hørt og får nyt for. Vi synger en masse sange og har tit kimsleg.

En af os laver sommetider en lille

historie. Så skiftes vi til at sige et tillægsord til historien, og det er vældig morsomt, når den bliver læst op. Den sidste, vi har haft, er denne:

Der kom en vidunderlig patrulje gående hen ad den idiotiske gade for at sælge de fjollede Spejderjul. De ringede på hos en skabet dame, som sagde til de blomsterskønne spejdere, at hun havde fået et smukt Spejderjul.

I påsken var vi på påskelejr sammen med troppens nyeste patrulje, „Ekliptika“. Vi havde det vældig

skægt. Den første nat sov vi næsten ikke, men lå bare og snakkede og fortalte spøgelseshistorier. Den næste dag var vi på løb, efter at vi havde spist middagsmad, store, dejlige bøffer. Dagen efter ryddede vi op.

Den 15. december havde vi julemode i patruljen. Da hyggede vi os med julelys og nisser, og vi havde tal-lotteri.

Med spejderhilsen

„SKYTTE“

— frem, lige på, altid mål i sigte.

Vi vil gerne sende stafetten videre til „Hjorten“, Sct. Georgs trop, 4. Aalborg, Nørrejyske div.

★ Det praktiske hjørne ★

Selvom sneen hvirvler ned, mens dette skrives, så er det faktisk ikke for tidligt at begynde at tænke på sommerlejr eller andre lejre. Spejderliv er jo engang friluftsliv, og selv om mange af os ynder det primitive, så er det nu alligevel rart, når der er orden på lejrpladsen.

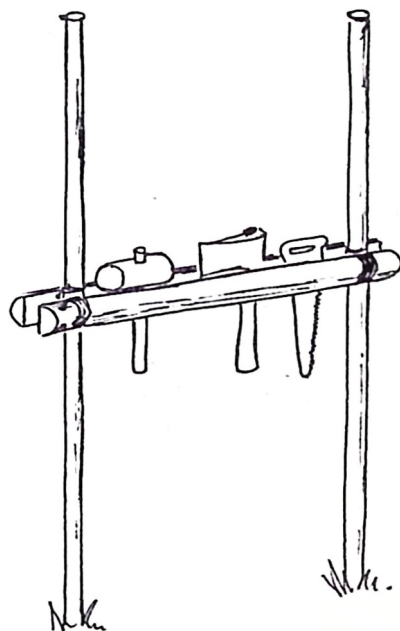
Gode lejrarbejder hjælper med til at gøre lejrpladsen rar at færdes på og hjælper med til at skabe orden på lejrpladsen. Et godt lejrarbejde behøver imidlertid ikke at være stort og pompøst for at være godt. På lejrpladsen, som i det daglige liv hjemme, er det ofte de små ting, der gør det hele lettere og behageligere.

Når man først har indrettet lejrpladsen med de allermest nødvendige lejrarbejder, kan man begynde at tænke på de små ting, som hjælper så meget.

Her er vist et stativ til værktøjet — alt for ofte er det vist tilfældet, at det kniber noget så eventyrligt med at finde øksen og spaden og andre ting, når de skal bruges. Det har en sjov vane med gerne at ville ligge og flyde de mærkeligste steder på lejrpladsen. Derfor dette stativ. —

Det er ikke den eneste måde at lave et stativ til værktøjet på, men det er en af måderne. Som I ser, er det et enkelt stativ. To rafter bankes i jorden, og to rafter surres vinkelret på de lodrette rafter. I mellemrummet mellem de to vandrette rafter kan værktøjet fastgøres.

Stativet kan sættes op på lejrplad-

sen, eller det kan laves i materiale-teltet. Skal stativet stå udenfor på pladsen, kan man lave en måtte, der kan virke som tag over stativet og derved medvirke til, at regn og slud ikke rammer værktøjet så meget. — I luksuriøse tilfælde kan der spændes et sejl ud over.

Til sidst skylder vi at sige, at vi har set ideen udført i „Væbneren“ og „lânt“ den derfra.

»PIGESPEJDERNE« 1966

I håbet om, at mange i det kommende år vil bidrage flittigt til at gøre „Pigespejderne“ til et så alsidigt blad som muligt, fortæller vi jer hermed, hvornår det kan forventes, at der kommer numre af bladet ud. Vi tager dog forbehold over for uventede begivenheder. Der udkommer blad til ca.

1. marts, stof fremme inden	20. jan.
1. april - - -	20. febr.
1. maj - - -	20. marts
1. aug. - - -	10. juni (obs.)
1. sept. - - -	20. juli
1. okt. - - -	20. aug.
1. dec. - - -	20. okt.

FÆLLESNORDISK ARTIKEL

Vi presenterer en barneboksforfatter

Samtale med norsk forfatterinde, nedskrevet
i efteråret 1964

Forfatterinnen Aimée Sommerfelt sitter foran meg liten og vever, smilende og opplagt.

— De kommer jo med en ny bok i høst?

— Ja, vi var noen måneder i Mexico i fjor, og så ble det en bok av det. „Pablo og de andre“, heter den.

— Hva handler „Pablo og de andre“ om?

— Pablo er en liten skopusser i Me-

xico City, man han har ikke lov til å pusse sko på gaten. Politiet er eiter Pablo, for han har ikke betalt bevilgingen sin. Fredrik, en norsk gutt, som er sønn av en ingeniør bosatt i Mexico, blir gode venner med Pablo.

— Likte De Dem godt i Mexico?

— Ja, det var et meget sjarmerende land. Men det var ikke alt jeg var like begeistret for. Mexico er et overdådig rikt land. Men allikevel er det millioner som sulter og lever et håpløst liv i slummen.

Vi skal ikke røbe mer av boken, men bare slå fast at den er både spennende og interessant og forteller om folk og forhold under fremmede himmelstrøk.

— Hvordan kom De til å skrive bøker for barn, fru Sommerfelt?

— Jo, jeg begynte da mine egne barn var små. Da ble det ofte til at jeg fortalte for dem og deres venner. På den måten hadde jeg plutselig samlet stoff til en bok. Og da jeg først var begynt, kunne jeg ikke holde opp, sier hun og ler.

— Og nå har De både barn og barnebarn?

— Ja, jeg har tre barn, tre svigerbarn og 12 barnebarn. Og det blir ganske fullt hos oss om sommaren, når de kommer på besøk alle sammen, men huset har heldigvis gummivegger.

— Og De fortsetter stadig å skrive?

— Ja, det er sannelig blitt 14 barnebøker i alt.

Litt av et jubileum.

Fru Sommerfelts første bøker er om alminnelige norske barn. Den aller første het „Stopp tyven!“ og kom ut i 1934. I år kan altså fru Sommerfelt feire 30-års jubileum som barnebokforfatter.

— De har skrevet en del historiske bøker også?

— Ja, 17. maj 1940 da krigen var kommet til Norge, og vi var nokså utav oss fordi landet vårt var blitt besatt, hørte jeg professor Worm-Müller holde et aldeles glimrende foredrag om Norge under andre vanskelige perioder av vår historie, og hvordan vi var kommet igjennom dem. Det gav meg idéen til å skrive en bok fra nødsårene 1808–09. Den foregår på Kongsvinger og i Kristiania. Denne boken heter „Lisbeth“. En annen av mine bøker med historisk ramme er „Annabeth“. Den forteller om 1864 og skildrer Haldens brann og beleiringen av Fredriksten festning sett med en ung pikes øyne. „Bare en jentunge“ foregår i Kristiania da koleraen herjet her for vel hundre år siden.

— I de senere år har De skrevet mest om utenlandske barn. Hva kommer det av?

— Min mann, professor Alf Sommerfelt, som er språkforsker, var med å grunnlegge UNESCO. Han har reist svært meget, og jeg har vært med ham på hans reiser over hele verden. Og fordi min mann er med i UNESCO, har vi fått se og oppleve meget mer enn vanlige turister

gjør, når de kommer til et fremmed land. Jeg er dessuten en meget nysgjerrig person, og derfor får jeg meget ut av disse reisene våre.

— *De har skrevet om sultne og fattige barn i India og Mexico.*

— Ja, jeg synes at norske barn, som har det så godt, kan få høre litt om, hvordan barn i andre deler av verden har det. De skal være klar over at 2/3 av verdens barn ikke får nok mat og heller ikke kommer på skolen. Våre egne barn må vite om alt dette. De er neste generasjon, og det er en plikt for oss, som lever i slik overflod og velstand, å hjelpe alle de som har det så meget dårligere og vanskeligere. Ellers kan ikke verden komme videre.

Verdenssuksess.

— *Hvilken av bøkene Deres liker De selv best?*

— Ja, det må vel være „Veien til Agra“. Den foregår i India, hvor jeg også har vært på reise med min mann.

De fleste norske barn kjenner vel historien om den 7 år gamle Maya og hennes eldre bror, som går gjennom halve India på sine ben for å komme til Agra.

Hva de skal i Agra? Mayas vakre blå øyne er syke, hun kommer til å bli blind. Men i Agra finnes en doktor som gjør syke øyne friske.

Maya er blitt lovet plass på en skole. Og Lalu, hennes bror, har satt seg i hodet, at han skal lære av Maya, alt det hun lærer. For Lalu har aldri fått gått på skolen. Derfor er det, at Lalu tar med seg sin lille søster og drar av gårde. De møter snille mennesker og slemme mennesker og opplever mange underlige

ting på sin lange vandring gjennom det fargerike og merkelige landet.

— *Er det ikke så, at „Veien til Agra“ er kommet ut i mange land?*

— Jo, den er kommet ut i 15–16 forskjellige land. Først og fremst i de fleste europeiske land og i Amerika. Dessuten er boken kommet ut i land, hvor de skriver fra høyre til venstre eller nedover og oppover, og har de underligste skriftspråk, som jeg ikke skjønner et kvadder av.

„Veien til Agra“ har fått mange premier og medaljer, og flere av fru Sommerfelts andre bøker er også premiert.

„Den hvite bungalowen“ er en fortsettelse av „Veien til Agra“.

— *Kommer „Pablo og de andre“ også ut i flere land?*

— Den er jo nettopp kommet på norsk nå i høst, men den er alt solgt til de andre skandinaviske landene.

— *Har De aldri skrevet bøker for voksne.*

— Nei, det har jeg ikke.

— *Men De har oversatt meget for voksne.*

— Ja, jeg har oversatt en 30–40 bøker.

Fru Sommerfelt er fransk translator og snakker ellers engelsk, tysk og litt italiensk. Hun har i mange år vært medlem av Statens filmkontroll.

— *Hva gjør De helst, når De har litt fritid?*

— Jeg elsker å reise, gå og lese.

— Vi, som er glad i gode barnebøker, ønsker at De få mange interessante reiser, som kan gi oss enda flere verdifulle bøker om, hvordan barn har det i andre deler av verden. Asc.

I og trafikken

Mange av jer skal færdes på mørke veie i vintertiden, når I skal til skole eller til spejdermøte. Jeres forældre tænker sikkert ofte med bekymring på, hvordan mon I klarer turen. Ikke fordi de er bange for, at I ikke har kræfter til at gøre turen, men meget mere fordi de er bange for, at der skal tilstøde jer en ulykke. For alt for ofte bliver børn ofre for trafikulykker, når de færdes på vejene.

Denne vinter har allerede krævet sine døds ofre.

Ofte skyldes ulykkerne, at børnene kører med næsten intet lys på cyklen eller går i vejsiden i fuldkommen mørkt tøj, så de ikke kan ses i tide af bilister.

Derfor er det rosværdigt, at en lille skole på Holbæk-egnen, Tuse-skolen, har taget initiativet til at alle børn på skolen skal forsynes med refleksbrikker, som lyser, når bilers lygter falder på dem. Det er foreløbig en forsøgsordning, som nyder Rådet for større Færdselssikkerheds bevågenhed. Refleksbrikken kan ses på en afstand af ca. 250 meter.

Refleksbrikken er endnu ikke i handelen herhjemme, men den er kendt i Norge, hvor man ser den overalt. Rådet for større Færdselssikkerheden vil gå stærkt ind for den.

Men inden refleksbrikken slår endeligt igennem, kan I selv hjælpe med til at øge færdselssikkerheden ved altid at huske at cykle med lygte, og huske at gå i den rigtige vejside — vejens venstre side!

Sommerseværdigheder ved vintertid

Vi i vor familie har altid holdt på, at turistattraktioner ser bedst ud uden turister. Sidste sommer var vi på Bornholm, og det var sandelig dejligt, vi så en masse og oplevede en masse og badede morgen, middag og aften, men vi lovede alligevel hinanden, at vi skulle også prøve engang at komme over og se Gudhjem uden turister i alle vinduerne, vi ville opleve Hammershus uden 5 millioner tyskere og svenskere i gården, og vi ville gå på stranden ved Dueodde med regntøj på og ikke øjne et menneske. Nu tager vi mellem år og dag så mange beslutninger, som aldrig bliver til andet, men denne her, den har vi nu alligevel fået gjort alvor af. Jeg kunne fortælle meget om, hvor godt det hele så ud, men jeg vil nu nøjes med at berette om en enkelt af de udflugter, vi foretog, den til Randkløveskåret.

Da vi var der i sommer, var der fyldt af mennesker, der gik frem og tilbage ad stien fra vejen til klipperne, og vi havde endda en fremmedfører med, som med rivende tungefærdighed fortalte os nogle facts om Randkløveskåret, mens han ustandselig sagde: „Videre frem, de bageste skal også se, videre frem, kaffen venter.“

I dag havde vi god tid, men vejret var heller ikke helt så lunt som i sommer, det var vel 3–4 graders varme, og det blæste en stiv orkan. Efterhånden som vi nærmede os Randkløve, blev det mørkere og mørkere, og i det øjeblik mor parkerede bilen, faldt det første regndryp på ruden. Efter at vi har fået bil, er noget af det sporty gået af min mor, så hun foreslog straks, at vi skulle udsætte resten af ekskursionen til en anden dag, men det blev hurtigt stemt ned. Den del af familien, som var med på udflugten, var foruden min mor og mig, min lillebror, som er seks år, og vores hundehvalp Pond, som vi kun har haft i 14 dage. Vi steg ud af vognen og fløj med stiv rygvind 10 meter over en gårdsplads, hvor vi så blæste lige mod et snehegn. Da vi havde forceret hegnet, viste det sig, at det, der i sommer var en veltiltrampet sti, nu var en mudret pløjemark. Min lillebror, der hedder Bo, havde for nylig set en udsendelse i fjernsynet om, hvorledes man sikrest færdedes i bjerge med løs sne, og han gav straks os andre en instruktion i, hvorledes skistøvlen skulle anbringes

mod underlaget, jeg husker ikke nøje, efter hvilke principper det var, men i hvert fald kom han til at stå med fødderne på en linie, det, som man på min balletskole kaldte første position. Bo stod med Ponds snor i hånden — Pond fik øje på en hare — Bo indtog nu en position med næsen 10 cm nede i en pløjemark. Ved en lille rislende kilde i nærheden fik vi skyllet det værste mudder af Bo, der tog situationen som en mand ligesom hans mor, og derefter fortsatte vi mod vandet.

Der var efterhånden vand både for oven og for neden, regnen silede ned, og kilden havde åbenbart, ligesom vi, fundet, at der var kun én mulighed for at nå havet, og der gik vi så og trådte hinanden over træerne. Pludselig stod vi så ved vejs ende bogstavelig talt. Klippen væltede sig 500 meter lodret ned mod vandet, så det ud til, så vi så os om efter en anden vej. Der var flere små stier, som forsvandt ind i krattet, og Bo og jeg undersøgte et par af mulighederne, mens mor — efter de sædvanlige formaninger — ville udforske en tredje. Det viste sig nu, at Pond slet ikke syntes om denne arbejdsfordeling. Den ville have os alle samlet om sig på én gang, og med et hyl rev den sig løs fra mor og styrtede efter os. Den forsvandt ind i krattet og begyndte kort efter at hyle hjerteskræende. Nu opgav vi selvfølgelig øjeblikkelig vor søgen efter turistattraktioner og gav os til at lede efter vor hund. Den var ikke svær at høre, men det var ikke så lige til at gå efter lyden, for de steder, hvor der ikke var tæt krat, var der opstablet kolossale klippeblokke, der var våde af regnen, og vore støvler var mudrede fra vor tur i pløjemarken. Pludselig begyndte Bo at græde højt, og mens Pond hylede, så det gik os gennem marv og ben, hulkede han: „Vi får hende aldrig tilbage igen.“ Mor var efterhånden kommet i det humor, hvor hun siger alt, hvad hun har lyst til, og det er ikke altid så behageligt at høre på. Det kan gerne ses lidt i forvejen, når hun får to meget små og meget røde pletter meget højt oppe på kinderne, og for at konstatere, om de pletter, jeg for øjeblikket kunne se, skyldtes temperamentet, der var ved at koge over, eller blot vind og vejr, så sagde jeg: „Vi kan da købe en anden hund.“

Pletterne skyldtes ikke vind og vejr. Mor fortalte

mig med to decimaler, hvor meget Pond allerede stod i, 600,00 kr, til kennelen, vaccination 35,00 kr., hundekurv med skumgummi 48,85 o.s.v., og da mor var lige ved at runde de 800, hylede Bo pludselig højere end hund og storm og råbte: „Jamen, jeg elsker den sådan.“ Kvinder er jo altid svage over for følelser, så mor og jeg fortsatte vore anstrengelser i fællesskab og fandt kort efter Pond siddende fast i lidt krat lidt nede i en smal kløft. Det var ikke særlig svært at få fat i den, og gensynsglæden var stor, især da det viste sig, at den ingen mén havde fået af opholdet i busken. Vi behøvede ikke at skrive nok en dyrlægeregning på Ponds konto.

Vejen tilbage til bilen gik op ad bakke med

blæst og regn imod os, ingen sagde noget, selv Pond var grebet af situationens alvor og gik pænt ved siden af os. Da vi endelig nåede bilen, kom jeg i tanker om noget. „Det var vist forresten Randkløveskåret, vi fandt Pond i,“ sagde jeg. „Ja, det var det da også,“ sagde mor, og så satte vi os ind i bilen. Det sagde så sjovt, da vi satte os, men så længe vi bare kunne blive siddende i samme stilling hele tiden, så var det til at udholde. Da vi kom tilbage til hotellet, skiftede vi alt vort tøj, for vi var helt gennemblødte. Bo påstod stædigt, at han ikke behøvede rene underbukser på, men mor holdt lige så stædigt på, at de kunne ikke være tørre. Bo fik alligevel det sidste ord, da han sagde: „Jo, for jeg glemte at tage dem på i morges.“

Nye huse indviet i Broager og Næstved

Spejderne og blåmejerne i Broager er med rette stolte for tiden — over deres flotte nye spejderhus. Den 24. oktober blev deres hus indviet ved en højtidelighed.

Spejdernes hus er smukt beliggende. Det er på 110 m² og bygget i gule sten. — Foruden et dejlig stort tropslokale indeholder huset et patruljeværelse, et forerlokale, et køkken, toilet og et materialerum.

Spejderne har selv gjort et stort arbejde for huset, men uden at forkleje spejdernes indsats må det vist siges, at huset kun er blevet en realitet ved venlige menneskers hjælp.

Ved indvielsen fik spejderne overrakt et flag af forældrene, og huset blev officielt overdraget spejderne af malermester A. Warnecke. Desuden blev der talt af distriktschef Inger Rosenkilde, Esbjerg. Foruden flaget fik spejderne overrakt mange andre dejlige gaver til udsmykning af huset.

Også i Næstved har man fejret indvielse af et dejligt, nyt hus. Det skete på pompøs maner den 7. november. Flere års anstrengelser blev hermed en realitet.

Arbejdet med at skaffe Næstved-spejderne en trops-hytte begyndte for nogle år tilbage, da spejderne modtog en stor anonym pengegave. Der blev straks stiftet et hyttefond, og arkitekt Bahne-Kruse gik i gang med at projekttere hytten. Næstved byråd bevilgede spejderne en grund ved Præstøvej, beliggende dejligt på en bakketop omgivet af graner.

Huset har to etager, og i underetagen er der indrettet patruljelokaler — tre patruljer deler et lokale, men har hver sit skab. — Dertil kommer et oliefy, køkken og depot. På forstesal er der indrettet et stort forsamlingslokale med pejs.

Indvielsen af huset, som begge Næstved-troppe og flokke skal benytte, blev markeret med mange taler, og naturligvis fik troppene overrakt mange fine gaver. Danmarkssamfundet overrakte et flag, Næstved byråd skænkede en stor pengegave, Rotary gav en pengegave, ligesom troppen modtog mange gode ting til brug i det daglige arbejde og til udsmykning af huset.

Fra indvielsen af det nye hus i Næstved.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – bidrag fra læserne modtages gerne.

Månedens konkurrence

I ser her et halvt dusin ordsprog, eller i alt fald noget der minder om ordsprog. Imidlertid er kun et af disse ordsprog rigtigt, men hvilket?

Ordsprogene er:

Lident læs kan vælte stor tuc.

Man skal ikke le ad spildt mælk.

Nord-syd, hjemme bedst.

Når musen er ude, leger kattene på bordet.

Den ler bedst, der ler sidst.

Ti fugle på hånden er bedre end en på taget.

Når I har fundet det ene rigtige ordsprog, kan I sende løsningen til „Pigespejderne“s redaktion, Gartnervænget 3, Svinninge Sj. Husk at opgive rigtigt navn, postadresse og alder.

Tre små „gode“ råd

i disse spejdertider:

Det helt rigtige er at huske,

1) at sige en vittighed lige inden en kammerat skal på scenen,

2) at overse scenemesterens mindste vink,

3) at glemme sit kostume hjemme.

☆ ☆ ☆

Gådegætterier

har mange yndere, bl. a. „Rap“ fra Bæverne i Frederiksdal trop. „Rap“ har sendt os et par gåder, som kræver skarpsindighed! Se engang:

Hvad er det, der kommer op af jorden med 100 km's fart?

Svar: En muldvarp på motorcykle.

Hvordan kan man se, at muldvarpen er i et skab, hvis skabsdøren er lukket?

Svar: Den har parkeret motorcyklen udenfor.

„Moderåd“

Hun var så stilfuldt påklædt, at hun følte sig overlegen i konversation.
(K. K. Steincke).

☆ ☆ ☆

Anno 1860

„Billed-kalender for børn“ hed en børnekalender, der udkom i 1860. Bogen var virkelig beregnet for meget artige børn, som gennem bogen blev belært om takt og tone og fik små belærende oplysninger. Bogen var en kalender og med en lille tegning og et vers for hver måned. På bagsiden af versene stod månedens lille belærende ting.

I skal blive forskånet for den belærende tekst, men ikke for versene. Her kommer for januar og februar:

JANUAR

Januar er rig på sne,
på is og megen væde,
men børnene dog muntret le
og have megen glæde.

FEBRUAR

Februar er kold og barsk,
har ingen sommervarme.
Men børnene dog lege karsk
i stuen rundt og larme.

☆ ☆ ☆

Løsning på november-opgaven

Det må have været en meget let opgave, der var på „Småtterier-siden“ i Pigespejderne i november sidste år. Vort postbud her i Svinninge var i alt fald lige ved at slæbe sig en enorm pukkel til af alle de mange løsninger han bragte hid.

Den rigtige løsning på koden var:
Bare for sjov.

Blandt de rigtige løsninger blev der trukket lod og vinderen blev: Lone Vibeke Pedersen, 14 år, Sveistrupskovgård, pr. Bjerregrav. (Jylland). Lone Vibeke vil modtage en bogpræmie med posten.

Lejrliv...

Redaktionen har ikke fået forfrysninger i „huskeren“ – men har i stedet syntes, at det ville „lune“ lidt mere at dagdrømme lidt om, hvor rart det bliver, når det bliver sommer og tid til lejrliv igen. Derfor skal dette billede – af „Atomerne“, 1. Århus trop på sommerlejr ved Gammelstrup – virke som „drømmeinspirator“.

Resultatet af den sidste „spejdertælling“

— som jeres forere foretog gennem indsendelse af styrkelisten i oktober måned — foreligger nu. Det viser, at vi er blevet flere medlemmer af Det Danske Pigespejderkorps. Vi var nemlig pr. 1. oktober 1965 nøjagtig 22.250.

Vi „fordeler“ os i 11 distrikter, 62 divisioner, 353 blåmejsflokkke, 396 troppe og 54 seniorgrupper.

På kortet herved kan I se, hvor i landet vi har vore divisioner beliggende. Det er ikke muligt at trække grænserne for de storkøbenhavnske divisioner helt klart op, hvorfor I må nøjes med navnene på de divisioner, der hører hjemme i det storkøbenhavnske område. Grønland er desuden en selvstændig division.

Kære spejdere!

Nu efter alle jule- og nytårsfestlighederne sidder jeg og læser endnu en gang de mange fine og glade hilsener, som I sendte mig til jul.

I har glædet mig meget med dem, og jeg siger hver eneste af jer en varm tak for dem.

Mange venlige hilsener

Lyndevigsen.

FRIMÆRKE-SNAK

Vær nu lidt vaks!
Fat frimærke og saks,
gør som de sidste år,
klip hvert frimærke, du får,
til en bunke kæmpestor.
Send den til vort korpskontor.
Næste gang vi fortæller, hvordan
netop du hjælpe kan
mange venner i dette land.
Snup roligt din saks
og begynd straks!

Kære postboxvenner!

Så er vi igen inde i et verdenskonferenceår, og selv om alle år er internationale set fra et spejdersynspunkt, så er der noget specielt med de år, hvor repræsentanter fra al-verdens spejderlande kommer sammen for at drøfte spørgsmål af fælles interesse. Desværre er det jo kun de færreste, der kan få den store oplevelse at deltage i konferencen, men som spejdere har vi allesammen mulighed for at drøfte spørgsmål af fælles interesse med jævnaldrende kammerater rundt om i verden. Gennem postboxsekretærerne knyttes årligt mange tusinde venskabsforbindelser, et vist ikke helt uvæsentligt bidrag til den internationale forståelse. Lad 1966 blive et stort postboxår.

Venlig hilsen

Mummy.

Dagens tilbud:

Frankrig: 1 spejder på 12 år, som kan brevveksle på fransk eller engelsk.

Grækenland: 1 franskskrivende spejder på 14 år, 3 på 16 år.

USA: Mange spejdere, 13-17 år, og 1 på 11 år.

Australien: 1 TF fra West Australia og 1 BF fra Queensland, 1 BF fra New Zealand.

Sydafrika: 1 spejder på 14 og 1 på 15 år, 1 TF fra Johannesburg.

Men posten går som bekendt til alle lande; resultaterne kan være mere eller mindre positive.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en
spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

Skoleklasse el. beskæftigelse

..... Alder

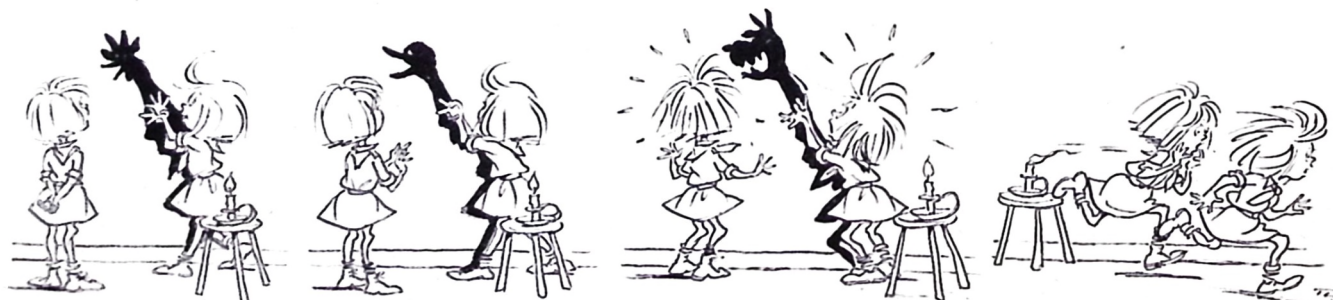
Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger kr. 1,50 i frimærker.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Redigeret af Paw

1. Absalon trop, Østerbro, København, kunne den 5. november fejre 25 års jubilæum. Det skete bl.a. ved en stor fest, hvor spejderne opførte et spil, bygget over spejderbevægelsens start. Det hed „Det begyndte i Mafeking“.

I Nakskov er spejderne for tiden vældig glade. De fik nemlig forleden foræret en week-end-hytte! Det var firmaet Monberg og Thorsen, der forærede spejderne et træhus til 16.000 kr. Fædrepatruljen reparerer huset, der var blevet en smule beskadiget ved en brand hos firmaet. Huset er nu sat op i Hellinge-skoven.

Den 16. november sidste år fejrede Godthåb division sit 25 års jubilæum under udfoldelse af megen festivitas i „Folkets hus“, hvor alle troppe og flokke bidrog til underholdningen.

Når Vejle-spejderne fester, gør de det med maner og stort besøg. Over 700 forældre og pårørende deltog i Vejle-spejdernes sidste fest. Uden at forklejne det fine fremmøde, skal det dog noteres, at festen blev holdt sammen med de gule drengespejdere.

De tre Silkeborg-troppe strider kvikt for at samle ca. 10.000 kr. til brug ved opførelsen af en ny tropshytte. De samler aviser, og har allerede samlet næsten 50 tons papir, og sælger amerikanske lotterier og aktiebreve.

Skanderborg-spejderne fik efter årets Sct. Georgsløb prædikatet „Forbavsende godt med“, når det drejer sig om aktuel viden om uden- og indenrigspolitik. „Uglerne“ fra 2. Skanderborg besatte 1. pladsen i turn-out.

Mors-spejderne drømmer i disse tider om „Møllehuset“ ved Højriis, som grev Schwerin har udlejet til spejderne. Huset er fint beliggende ved skov, og det bliver indrettet med møderum, soverum og køkken. Desuden er der meget jord til huset, og der er rigelig plads til lejrplads.

I den knapt et år gamle Greve trop, har man nu også dannet en blåmejsflokk.

I Knudstrup har ungdomsforeningens bestyrelse modtaget et forslag fra et af sine medlemmer om at yde et tilskud til pigespejdernes arbejde.

Også Soltroppene i Holbæk slider for at skaffe penge til udvidelse af tropshuset „Solhytten“. De har samlet gulerødder op på Lammefjorden og haft en stor jule-tombola.

Har
læserne
en bog
at anmelde?

Piet Hein: Husk at leve — udvalgte digte og gruk. Borgens forlag. Hft. 8,75 kr. og indb. 14,75 kr.

I anledning af Piet Heins 25 års digterjubilæum er der udgivet en digtsamling, bestående af udvalgte digte fra de 25 år. Digtsamlingen har fået titlen „Husk at leve“ — en strofe hentet af et af Kumbels (Piet Heins) små Gruk, der i sin fulde længde hedder:

Husk at elske,
mens du tør det,
husk at leve,
mens du gør det.

Dette lille Gruk anslår tonen i digtsamlingen, det blide, men alvorlige. Digtsamlingen er et nænsomt udpluk af Piet Heins fire digtsamlinger og Kumbels Gruk fra 24 Gruksamlinger, hvorfor mange af de små digte sikkert vil være kendt af ældre læsere.

I kan imidlertid også have glæde af at stifte bekendtskab med digtsamlingen, der for øvrigt er den første samling, hvor Piet Hein og Kumbels Gruk mødes i samme bog.

I vil kunne lide den lyse, melodiske tone, der strømmer ud af digtene.

Red.

LÆSERNES ANMELDELSER:

HELEN WELLS: Cherry Ames.

Jeg vil gerne anmelde serien Cherry Ames.

Cherry Ames er en ung pige med godt humor og stort gå-på-mod. Som alle unge har hun sine drømme og sine idealer, men hun ved, hvad hun vil, og arbejder energisk for at nå det mål, hun har sat sig. Hun vil være sygeplejerske, og i de to første bøger hører man om hendes oplevelser på elevskolen og hospitalet. Begge steder vinder hun venner for livet. Senere melder hun sig til hæren og kommer til fronten. Hun er dog stadig den søde Cherry, der ramler ud i mange forhindringer på grund af sit alt for store hjerte. Hun klarer sig dog igennem alle vanskeligheder med sin sædvanlige frejdighed.

Cherry Ames bogernes fortæller ikke blot om en sød ung pige, der går op i sit arbejde med liv og lyst, og kommer godt ud af det med sine omgivelser, men også om en tilværelse, der er fuld af spænding og romantik.

Lone, Kronhjorten, Beate Brahes trop, Farsø.

Om internationalt pigespejderarbejde har depotet følgende:

Pjecer og bøger:

Pigespejdernes internationale kammeratskab	0,30
Verdensforbundet	0,85
Internationale samlingssteder	0,85
Internationale personligheder	0,85
Ordliste m. spejderglosser på engelsk, tysk og fransk	0,25
B.-P.-bladet fra 1957 med mange oplysninger om Baden-Powell + indlagt billede	0,50
The World Association of Girl Guides and Girl Scouts	2,00
Links of Friendship (om Thinkingday)	0,75
The Brownie Stories of the World, 4 forsk., pr. stk.	1,25
Trefoil around the World med oplysninger om spejderarbejdet i alle lande	8,75
The Story of Our Chalet, Our Ark, Our Cabana	3,25
Our Chalet-sangbogen	2,50
27 years with Baden-Powell, af E. K. Wade	15,75
Brownie Girl Scout Handbook (USA)	8,00
Senior Girl Scout Handbook (USA) ...	8,00
Postkort	
Lady Baden-Powell	0,60
Lord Baden-Powell	0,50
Verdenskontoret	0,50
Our Chalet	0,60
Our Chalet, Our Ark og Our Cabana...	0,60
Påklædningsdukke	
fra USA med spejderuniformer og flag	5,50
fra 44 lande	5,50
Samme med blåmejseuniformer	5,50

Uniformstavler m.m.

Tavler med pigespejderuniformer fra hele verden, 6 forsk., pr. stk.	1,25
Tavler med spejderemblemer fra hele verden, 3 forsk., pr. stk.	1,25
Tavle med blåmejseemblemer fra hele verden	1,25
Ark med nordiske flag	1,50

Mærkater, oblater o.l.

Ark med 24 verdensflag	0,75
Hjælpefondsmærkater med verdens- emblem, pr. æske	1,50
Oblater, guld- el. sølvemblemer	0,75
Oblater med nordiske flag, pr. pose	0,75
Oblater med flag fra forskellige lande, pr. pose	0,75

Uniformspjecer

for blåmejsere og spejdere	0,60
for førere og seniorspejdere, komplet	1,50

Pigespejderlommebogen 1966

uundværlig for enhver spejder	4,75
-------------------------------------	------

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Gartnervænget 3, Svanninge Sj.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1966 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stifts- og Bogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 29. 1. 1966